

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΙΩΝ ΜΕ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Για να κλείσουμε το χάσμα των γενεών

Εμείς, οι Ελληνες παππούδες και γιαγιάδες στην Αυστραλία δεν αντιμετωπίζουμε κανένα... χάσμα γενεών με τα εγγόνια μας, επειδή των παιδιών μας τα παιδιά είναι δυο φορές παιδιά μας, επειδή τα εγγόνια μας ανταποδίδουν την αγάπη μας, επειδή είμαστε πολύ πιο επιεικείς με τα εγγόνια μας όταν απακούν από ό,τι είμασταν με τα παιδιά μας και τέλος επειδή τα δικά μας εγγόνια είναι τα καλύτερα στον κόσμο! Καλά δεν τα λέω;

Εππλέον, εγώ ειδικά έχω την καλή τύχη να συνεργάζομαι στον «Κόσμο» με νέους και χαριοματικούς ανθρώπους που με προσγειώνουν με ευγένεια όταν ταξιδεύω στο παρελθόν της εφημερίδας μας. «Πριν πόσα χρόνια συνέβη αυτό, κ. Χατζηβασίλη;» με ρωτούν, «πριν 20 χρόνια» απαντώ δειλά και επιστρέφω άψε οβήσε στο σήμερα, επειδή προ πολλού έχω συνειδητοποιήσει ότι το μέλλον ανήκει στους νέους.

Στην ευρύτερη κοινωνία της Αυστραλίας, όμως, δεν συμβαίνει αυτό και θα αναφέρω το παράδειγμα μιας νεαρής Αυστραλής που όταν με είδε κάποιες με τα εγγόνια μου είπε πως και αυτή έχει μια γιαγιά. Τη ρώτωσα αν τη βλέπει συχνά και μου απάντησε πως η τελευταία φορά πήταν πριν δέκα χρόνια, χω-

ρίς αυτό να είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα στη σχέση νεαρών Αυστραλών με τη γιαγιά και τον παππού. Ομως, δύο πρόσφατα κοινωνικά πειράματα στις σχέσεις των πλικιωμένων με παιδιά και νεαρά άτομα είναι ένδειξη ότι υπάρχει τέτοιο πρόβλημα. Το πρώτο πείραμα, που προβλήθηκε και στο ABC, αφορούσε τη τακτική επίσκεψη παιδιών νηπιαγωγείου σε οίκο ευηγρίας και ομολογώ πως ήταν μια συγκινητική εμπειρία οι στενές σχέσεις που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στα παιδάκια και τους/τις πλικιωμένες ενοικους του γηροκομείου.

Τα παιδάκια έβλεπαν τους/τις πλικιωμένους σαν παππούδες και γιαγιάδες, με αγκαλιές, φιλιά, χαρές και παιχνίδια, που ανταπέδιδαν με τρυφερότητα οι πανευτυχείς πλικιωμένοι δραπετεύοντας από το ανιαρό περιβάλλον τους.

«Η γιαγιά μου δεν είναι γριά», είπε ένας μικρούλης στην πλικιωμένη φίλη του που τον αγκαλίασε και τον φίλησε με αγάπη, ενώ μια άλλη μικρούλα έσερνε έναν δυσκίνητο πλικιωμένο πρόθυμο να συμμετάσχει στο παιχνίδι τους. Δυστυχώς, αυτό το πείραμα έληξε όπως ήταν προγραμματισμένο ύστερα από μερικές ημέρες και μαζί του το ευτυχισμένο διάλειμμα των ενοίκων στο γηροκομείο. Ελπίζω, όμως, να συνεχιστεί αυτή η ευτυχία επαφή νηπίων

με τους θετούς παππούδες και γιαγιάδες. Το δεύτερο πείραμα αφορούσε την προσφορά δωρεάν στέγης και διατροφής από οίκο ευηγρίας σε φοιτητές με την προϋπόθεση πως θα διαθέτουν 30 ώρες τον μήνα για επικοινωνία με τους πλικιωμένους ενοικους του γηροκομείου. Αν και το πείραμα αυτό βρίσκεται στην πρώτη φάση του και χωρίς συμπεράσματα, πιστεύω πως θα είναι πιο δύσκολο επειδή δεν είμαι σίγουρος ότι όλοι οι φοιτητές και φοιτήτριες θα ανταποκριθούν σ' αυτή την υποχρέωση. Ακριβώς επειδή υπάρχει το χάσμα των γενεών και πιθανόν να υπάρχουν διαφωνίες, ίσως έντονες ανάμεσα στις απόψεις και συμπεριφορές τής νέας γενιάς και την συντηρητική τρίτη πλικιά, που πολλές φορές είναι δύσκαμπτη στην αντιμετώπιση των νέων πθών και εθίμων.

Σαν κάποιος που έχει ζήσει πολλούς Μάνδες, θα συμβούλευα τους πλικιωμένους να βλέπουν όλα τα παιδιά σαν δικά τους εγγόνια και να τα αντιμετωπίζουν με την ίδια αγάπη και τρυφερότητα, ακόμη όταν κάνουν λάθη. Επειδή ουδείς αλάνθαστος, προπαντός πλικιωμένος...

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών: «Ο διευθύνων σύμβουλος της Thomas Cook ζήτησε συγγνώμη και εξέφρασε τη λύπη -την ιδιαίτερη λύπη για την ακρίβεια- του ιδίου και των υπολοίπων μελών του Διοικητικού Συμβουλίου για την κατάρρευση. Αυτοί όμως οι αποίδες της οικονομίας (φαντάζομαι πως θα έχουν πολλά διδακτορικά από φημισμένα πανεπιστήμια) εισέπραξαν μπόνους την τελευταία πενταετία ύψους 20 εκατομμυρίων λιρών. Αραγε θα τα επιστρέψουν; Αραγε το κράτος θα δημεύσει τις παχυλές περιουσίες τους; Πιπέρι στη γλώσσα. Αυτά είναι κομμουνιστικά πράγματα.»

Καλό!

**Καλά που έμαθα ότι μπήκε
κι η Αφροδίτη στο Σκορπιό^η
γιατί αλλιώς δεν ήξερα
τι να υποθέσω**

Ακόμη ένα:

Δεν με θέλει -λέει- επειδή είμαι άσχημος, άνεργος και φτωχός. Λες και αν ήμουν όμορφος, εργαζόμενος και πλούσιος θα την ήθελα εγώ!

Η ημέρα τής Τρίτης Ηλικίας

Χθες, 1η Οκτωβρίου, η Παγκόσμια Ημέρα των Ηλικιωμένων, γνωστή και ως «Παγκόσμια Ημέρα για την Τρίτη Ηλικία», υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 1990, για να αποτίσει τον οφειλόμενο φόρο της στους πλικιωμένους, αλλά και να επισημάνει τα προβλήματα που ανυπετωπίζουν.

Σύμφωνα με στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ) για τους πλικιωμένους, το 2000 ζούσαν σε όλο τον πλανήτη 600 εκατομμύρια άνθρωποι πλικίας άνω των 60 ετών. Υπολογίζεται ότι μέχρι το 2025, ο αριθμός αυτός θα έχει φτάσει το 1,2 δισεκατομμύρια, ενώ το 2050 θα έχει ξεπεράσει τα 2 δισεκατομμύρια.

Εκ των πραγμάτων, οι άνθρωποι της Τρίτης Ηλικίας, αποτελούν ένα οπαντικό κομμάτι της κοινωνίας. Παρά το ότι συνηθίζουμε να αναφερόμαστε σε αυτούς με τον όρο: «οι απόμαχοι της ζωής», οι πλικιωμένοι σήμερα συμβάλλουν αποφασιστικά στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη, αφού στην εποχή μας παίζουν έναν ολοένα σημαντικότερο ρόλο, μέσω του εθελοντικού έργου τους, της μετάδοσης των εμπειριών και των γνώσεών τους, της βοήθειας που δίνουν στα παιδιά τους αναλαμβάνοντας να φροντίζουν τα εγγόνια τους, αλλά και της αυξανόμενης συμμετοχής τους στην αγορά εργασίας.

Η κοινωνία έχει βαθύτατη υποχρέωση απέναντι στους ανθρώπους αυτούς, όχι μόνο για τη συνεχιζόμενη προσφορά τους, αλλά και για λόγους ευαισθησίας απέναντι σε μια ομάδα πολιτών που καθίστανται εκ των πραγμάτων όλο και πιο αδύναμοι. Έχουμε, λοιπόν, όλοι την υποχρέωση να φροντίζουμε για την ασφαλή και αξιοπρεπή διαβίωσή τους.

Οι πλικιωμένοι, οι συνταξιούχοι και γενικά τα άτομα της τρίτης ηλικίας χρειάζονται σεβασμό. Σεβασμό στην προσωπικότητα και την αξιοπρεπεία τους. Δικαιούνται αξιοπρεπείς συντάξεις και σωστή ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περιθαλαψη. Δικαιούνται να νοιώθουν ασφάλεια που μόνο το Κράτος μπορεί να τους την παρέχει. Δικαιούνται τα αυτονόητα για κάθε άνθρωπο.

Για να μπορούν χωρίς άγχος να γιορτάζουν αυτήν την ημέρα που τους είναι αφιερωμένη. Για να μπορούν με ελπίδα να βλέπουν την επόμενη μέρα. Για να μπν νοιώθουν ότι είναι βάρος στα παιδιά τους.

Για να μπορούν να ζουν!

